

Î N C H E I E R E

13 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

președintele completului, judecătorul
judecătorii

Dumitru Mardari
Galina Stratulat
Svetlana Filincova

examinând admisibilitatea recursului declarat de Eleonora Hacina,
în cauza civilă la cererea înaintată de Eleonora Hacina împotriva Ministerului
Justiției al Republicii Moldova cu privire la încasarea dobânzii de întârziere și a
prejudiciului moral pentru încălcarea termenului rezonabil de examinare a cauzei
civile,

împotriva deciziei din 18 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost
respinsă cererea de apel depusă de Eleonora Hacina, fiind menținută hotărârea din 06
decembrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central,

c o n s t a t ă :

La 08 august 2018, Eleonora Hacina a înaintat cerere de chemare în judecată
împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova cu privire la încasarea dobânzii
de întârziere în mărime de 7 865 lei și a prejudiciului moral pentru încălcarea
termenului rezonabil de examinare a cauzei civile în mărime de 400 000 lei.

În motivarea acțiunii reclamanta a menționat că, în lunile august-octombrie 2014,
a scris cerere la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, apelând la asistența juridică a
unui avocat, care pentru serviciile sale i-a solicitat suma de 8 000 lei, sumă care a fost
cu greu adunată de reclamantă.

Astfel, la 18 noiembrie 2014, a încheiat contractul nr. 73, potrivit căruia i-a
prezentat avocatului toate actele necesare, însă avocatul a întocmit cererea cu o
multitudine de greșeli. În rezultat, reclamanta i-a întors cererea în vederea corectării
greșelilor. Pentru întocmirea unei alte cereri, avocatul a mai solicitat încă 8 000 lei. Din
aceste considerente, reclamanta a solicitat întreruperea contractului încheiat cu
avocatul și restituirea sumei de 8 000 lei, însă avocatul i-a refuzat.

Întru soluționarea conflictului, la 06 noiembrie 2015, reclamanta Eleonora Hacina
a înaintat cerere de chemare în judecată la Judecătoria Rîșcani, solicitând, totodată,
examinarea urgentă a cererii. Solicitarea reclamantei de urgentare nu a fost admisă și
examinarea cauzei a fost târăgănată la solicitarea avocatului-pârât în cauză.

La 07 februarie 2017, reclamanta a înaintat repetat cerere de chemare în judecată

la aceeași instanță. Potrivit reclamantei, ședințele de judecată se amânau la solicitarea avocatei, aceasta refuzând întoarcerea sumei de 8 000 lei.

La 25 octombrie 2017, reclamanta a înaintat cerere cu privire la urgentarea examinării cererii de chemare în judecată înaintate la 07 februarie 2017, care a fost respinsă.

Astfel, reclamanta suportă diferite neajunsuri din cauza cheltuielilor, rugând de 4 ani să i se întoarcă banii, și consideră că i-a fost încălcat dreptul la examinarea cauzei în termen rezonabil.

Reieșind din cele expuse, Eleonora Hacina a solicitat încasarea din contul Ministerului Justiției al Republicii Moldova a dobânzii de întârziere în mărime de 7 865 lei și a prejudiciului moral pentru încălcarea termenului rezonabil de examinare a cauzei civile în mărime de 400 000 lei.

Prin hotărârea din 06 decembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Central, s-a respins ca neîntemeiată acțiunea depusă de Hacina Eleonora către Ministerul Justiției privind încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei civile.

Prin decizia din 18 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea de apel depusă de Eleonora Hacina, fiind menținută hotărârea din 06 decembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Central.

Pentru a decide astfel, prin prisma criteriilor stabilite de CEDO și pretențiilor revendicate, instanța de apel a conchis că, în cadrul soluționării litigiului inițiat împotriva Oxanei Secrieru a apelantei Eleonora Hacina, nu i-a fost lezat dreptul la examinarea cauzei în termen rezonabil. Aceasta deoarece, apreciind comportamentul instanței de judecată, rezultă cert că pe parcursul judecării cauzei nu au fost depistate întârzieri inexplicabile, ședințele de judecată fiind stabilite la intervale scurte de timp.

La 26 aprilie 2019, Eleonora Hacina a contestat cu recurs decizia din 18 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului a invocat faptul că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, a apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii. Suplimentar, s-au indicat argumente similare celor din cererea de chemare în judecată și cererea de apel.

Astfel, recurenta a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea deciziei din 18 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 06 decembrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Central, cu restituirea cauzei spre rejudecare în prima instanță.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Eleonora Hacina este neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului este de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 18 aprilie 2019 și expediată participanților la proces la 18 mai 2019 (f.d. 126), însă la

materialele cauzei nu se regăsesc înscrisuri care să certifice momentul recepționării acesteia de către recurentă. Astfel, având în vedere faptul că recursul declarat împotriva deciziei din 18 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost înregistrat la 26 aprilie 2019, adică înainte de expediarea deciziei în adresa recurente, în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurentă nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel. În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurente cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurente, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Eleonora Hacina.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării

recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Eleonora Hacina.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Dumitru Mardari,

Judecătorii

Galina Stratulat,

Svetlana Filincova